

Kniha Daniel – stopäťdesiata prvá

Symbolika chrámu: Odhaľovanie tajomstiev božského a ľudského spojenia

Jeff Pippenger

2024-03-22

Dve palice sú spojené dohromady, aby sa stali jedným chrámom. Štyridsaťšesť je symbolom chrámu a práve štyridsaťšesť rokov oddeľuje zajatie severného kráľovstva od zajatia južného kráľovstva. Keď je pošliapanie svätyne a vojska dokonané v čase konca roku 1798, je to štyridsaťšesť rokov, ktoré spájajú dve palice v chrám. Od roku 723 pred Kr. do roku 677 pred Kr. bol chrám zbúraný a pošliapaný. V roku 1798 sa pošliapavanie skončilo a do roku 1844 bol chrám postavený. Tam sa mali stať jedným národom, s jedným kráľom, a navždy prestať hrešiť. To bol plán, ale vzbuza roku 1863 posunula plán späť na rok 2001.

Pavol označuje cirkev za telo a Krista za hlavu a telo používa ako symbol tela. Telo a telo sú pre Pavla zameniteľné pojmy.

Lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť.
Rimanom 8,13.

Návrh ľudského chrámu je založený na návrhu Božieho chrámu. Telo, ktorým je Cirkev, zodpovedá telu v chráme jednotlivca. V chráme jednotlivca je myseľ hlavou a telo je telom.

Lebo sme údmi jeho tela, z jeho mäsa a z jeho kostí. Preto opustí človek svojho otca i matku a pripojí sa k svojej manželke, a tí dvaja budú jedným telom. Toto tajomstvo je veľké; ja to však hovorím vzhľadom na Krista a cirkev. Efezanom 5:30–32.

Chrámu, ktorý mal Ján zmerať, keď zaznenie siedmeho anjela označilo začiatok diela dokončenia tajomstva Božieho, bol Božím chrámom, ale chrám človeka bol stvorený na obraz Božieho chrámu. Sú to zameniteľné symboly. Mojžiš bol na vrchu štyridsaťšesť dní, keď mu bol ukázaný vzor, ktorý mal použiť pri zriaďovaní pozemského svätostánku. Tento vzor bol prevzatý z nebeského chrámu.

Kristus bol nebeským chrámom, zjaveným v tele, a On predstavuje vzor ľudského chrámu, lebo ľudia boli stvorení na Jeho obraz. Z tohto dôvodu je vzor ľudského chrámu znázornený štyridsiatimi šiestimi chromozómami.

Chrám sú v prorockom zmysle zameniteľné. Preto chrám, ktorý dostal Ján príkaz zmerať, pozostával iba z dvoch oddelení, bez nádvorja. Prvé oddelenie predstavuje ľudský chrám, cirkev (nevestu), národ, telo, ktorým je telo z mäsa. Druhé oddelenie predstavuje božský chrám, ženicha, kráľa, hlavu, ktorou je myseľ. Zasľúbenie večnej zmluvy, ktoré sa v posledných dňoch napĺňa pre stoštyridsaťštyritisíc, bolo znázornené dvoma palicami v Ezechieli, v tridsiatej siedmej kapitole. Bolo znázornené Jánovým chrámom, ktorý pozostáva z dvoch oddelení. Bolo znázornené Pavlovými konkrétnymi vymedzeniami tajomstva Krista vo veriacom, nádeje slávy.

Dielo zapečat'ovania sto štyridsiatich štyroch tisícov je dielom trvalého spojenia božstva s ľudstvom. Toto dielo sa uskutočňuje počas trúbenia siedmej trúby. Toto spojenie je v Písmach predstavené, riadok za riadkom, rozličnými spôsobmi. Dielo ospravedlnenia a posvätenia sú teologické pojmy pre toto dielo. Ospravedlnenie je dielom Krista ako nášho Zástupcu a dielo posvätenia je dielom Krista ako nášho Príkladu. Ospravedlnenie predstavuje náš nárok na nebo a posvätenie predstavuje našu spôsobilosť pre nebo. Obe tieto diela sú veriacemu sprostredkované prítomnosťou Ducha Svätého. Toto dielo je predstavené ako vpísanie Božieho zákona do srdca a mysli tých, ktorí sú prijatí do večnej zmluvy.

„Myseľ“ predstavuje miestnosť v chráme, kde prebýva hlava. Myseľ je to, čo sa nazýva vyššia prirodzenosť, na rozdiel od tela, ktoré je nižšou prirodzenosťou. Myseľ je znázornená našimi myšlienkami, telo je znázornené našimi pocitmi.

„Mnohí zakúšajú zbytočné nešťastie. Odvracajú svoju myseľ od Ježiša a príliš ju sústredujú na seba. Zveličujú malé ťažkosti a hovoria o sklúčenostiach. Dopusťajú sa veľkého hriechu zbytočného reptania proti Božej prozreteľnosti. Za všetko, čo máme a čím sme, sme zaviazaní Bohu. Dal nám schopnosti, ktoré sú do istej miery podobné tým, ktoré vlastní on sám; a my by sme sa mali usilovne namáhať, aby sme tieto schopnosti rozvíjali, nie aby sme potešili a povýšili seba, ale aby sme oslavovali jeho.

„Nemali by sme dovoliť, aby sa naša myseľ odvrátila od vernosti Bohu. Skrze Krista môžeme a máme byť šťastní a máme si osvojiť návyky sebaovládania. Dokonca aj myšlienky musia byť podriadené Božej vôli a city pod kontrolou rozumu a náboženstva. Naša obrazotvornosť nám nebola daná preto, aby sme ju nechali bezuzdne sa rozpínať a ísť vlastnou cestou bez akéhokoľvek úsilia o zdržanlivosť a disciplínu. Ak sú myšlienky nesprávne, city budú nesprávne tiež; a myšlienky a city spolu utvárajú mravný charakter. Keď sa rozhodneme, že sa od nás ako od kresťanov nevyžaduje ovládať svoje myšlienky a city, dostávame sa pod vplyv zlých anjelov a pozývame ich prítomnosť i ich vládu. Ak sa poddáme svojim dojmom a dovoľíme svojim myšlienkam plynúť v koryte podozrievania, pochybností a reptania, budeme nešťastní a náš život sa ukáže ako zlyhanie.“ Review and Herald, 21. apríla 1885.

Myšlienky a city spolu tvoria mravný charakter. Náš charakter sa skladá z nižšej a vyššej prirodzenosti; myseľ je vyššou prirodzenosťou, a ak sú myšlienky mysle posvätené, budú posvätené aj naše city. Je to preto, že myseľ je vyššou, riadiacou prirodzenosťou z tých dvoch prirodzeností, ktoré tvoria naše ľudstvo. „Schopnosti“, ktoré boli navrhnuté ako súčasť našej bytosti, sú „do istej miery“ „podobné tým, ktoré“ Kristus „má“, lebo sme boli stvorení na Jeho obraz a „mali by sme usilovne pracovať na rozvíjaní“ týchto „schopností“.

Sily, ktoré sú súčasťou vyššej prirodzenosti, čiže mysle človeka, sú úsudok, pamäť, svedomie a predovšetkým vôľa.

„Mnohí sa pýtajú: „Ako sa mám úplne odovzdať Bohu?“ Túžite sa Mu odovzdať, ale ste slabí v mravnej sile, zotročení pochybnosťami a ovládaní návykmi svojho hriešneho života. Vaše sľuby a predsavzatia sú ako povrazy z piesku. Nedokážete ovládať svoje myšlienky, svoje pohnútky, svoje náklonnosti. Vedomie vašich porušených sľubov a nedodržaných záväzkov oslabuje vašu dôveru vo vlastnú úprimnosť a vedie vás k pocitu, že vás Boh nemôže prijať; no

nemusíte zúfať. Potrebujete pochopiť skutočnú silu vôle. To je vládnuca moc v prirodzenosti človeka, moc rozhodovania alebo voľby. Všetko závisí od správneho pôsobenia vôle. Schopnosť voľby dal Boh ľuďom; je na nich, aby ju uplatňovali. Nemôžete zmeniť svoje srdce, nemôžete sami od seba odovzdať Bohu jeho náklonnosti; ale môžete sa rozhodnúť slúžiť Mu. Môžete Mu odovzdať svoju vôľu; potom bude vo vás pôsobiť, aby ste chceli i činili podľa Jeho dobrej vôle. Tak bude celá vaša prirodzenosť podriadená vedeniu Kristovho Ducha; vaše náklonnosti sa sústredia na Neho, vaše myšlienky budú v súlade s Ním."

„Túžby po добрote a svätosti sú správne, nakoľko siahajú; ale ak sa zastavíte tu, nič nepomôžu. Mnohí zahynú, hoci dúfajú a túžia stať sa kresťanmi. Nedospievajú k bodu, keď podrobia svoju vôľu Bohu. Teraz sa nerozhodujú byť kresťanmi.

„Správnym používaním vôle možno vo vašom živote uskutočniť úplnú zmenu. Keď odovzdáte svoju vôľu Kristovi, spojíte sa s mocou, ktorá je nad všetkými kniežatstvami a mocnosťami. Dostanete silu zhora, aby vás držala pevných, a tak budete prostredníctvom neustáleho odovzdávania sa Bohu uschnúť žiť nový život, ba život viery.“ Cesta ku Kristovi, 47, 48.

Sila vôle je „vládnuťou mocou“ v prirodzenosti človeka a vládca sa nachádza v oddelení ľudského chrámu, ktoré je spojené „s mocou, ktorá je nad každým kniežatstvom a mocnosťou“. Miesto, kde v ľudskom chráme dochádza k spojeniu božstva s ľudskosťou, je citadela duše. Každý človek má citadelu a tá je obsadená buď Kristom, alebo úhlavným nepriateľom Krista.

„Keď Kristus prevezme do vlastníctva pevnosť duše, ľudský nástroj sa stáva jedným s ním. A ten, kto je jedno s Kristom, zachováva si toto zjednotenie, usádza ho na trón srdca a poslúcha jeho príkazy, je v bezpečí pred osídlami toho zlého. Zjednotený s Kristom zhromažďuje pre seba Kristove milosti a zasväcuje Pánovi silu, účinnosť a moc pri získavaní duší pre neho. Spoluprácou so Spasiteľom sa stáva nástrojom, prostredníctvom ktorého pôsobí Boh. Potom, keď prichádza satan a usiluje sa zmocniť duše, zisťuje, že Kristus ho učinil silnejším než silného ozbrojeného muža.“ Review and Herald, 12. december 1899.

Pevnosťou duše je srdce a myseľ človeka. Zaslúbenie novej zmluvy označuje tri hlavné zaslúbenia pre veriaceho. Je mu zaslúbené, že bude mať krajinu, v ktorej bude prebývať, ako bola záhrada Eden pre Adama a Evu, čo zasa predstavovalo zaslúbenú zem v Jeho zmluve so starovekým Izraelom, čo zasa predstavovalo duchovnú slávnú krajinu pre duchovný Izrael, a tieto všetky tri vydávajú svedectvo, riadok za riadkom, o zaslúbení novej zeme pre tých, ktorí zvíťazili, ako On zvíťazil.

Keď Adam a Eva zhrešili, boli z rajskej záhrady Eden „rozptýlení“ na „sedem časov“, a až po siedmich tisícročiach je zem obnovená a záhrada Eden navrátená. Rozptýlenie starovekého Izraela na „sedem časov“ bolo predobrazené rozptýlením Adama a Evy. Zmluva zaslubuje krajinu na prebývanie a bolo to zaslúbenie obnoveného Edenu. Pošliapavanie svätyne a zástupu predstavuje postupné vystupňovanie hriechu v ľudskej rodine, ktoré sa začalo Adamovým hriechom.

Ďalšie dve zaslúbenia zmluvy sú, že verní dostanú nové telo a novú myseľ, totiž myseľ Kristovu. Telo je telo, nižšia prirodzenosť, a vo vzťahu ku Kristovi je to cirkev. Myseľ je vyššia prirodzenosť; je to to, čo sestra Whiteová označuje ako „pevnosť duše“. Pavol jasne učí, že myseľ

Kristovu prijímame v okamihu, keď prijmeme požiadavky evanjelia, keď sme ospravedlnení. Učí tiež, že nové a oslávené telo nedostávame až do druhého príchodu.

Hľa, odhaľujem vám tajomstvo: Nie všetci zosnieme, ale všetci budeme premenení, naraz, v okamihu, pri zažmurknutí oka, pri poslednej trúbe. Lebo zatrúbi a mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní, a my budeme premenení. Ved' toto porušiteľné si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné si musí obliecť nesmrteľnosť. A keď si toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a toto smrteľné si oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa naplní slovo, ktoré je napísané: Smrť je pohltená vo víťazstve. Smrť, kde je tvoj osten? Hrob, kde je tvoje víťazstvo? Osteňom smrti je hriech, a silou hriechu je zákon. 1 Korint'anom 15:51–56.

Učenie, o ktorom Ján hovorí, že označuje tých, ktorí veria takýmto klamným náukám, za antikrista, tvrdí, že Kristus nikdy neprijal telo, ktoré by bolo podrobené účinkom hriechu, ktoré začali doliehať na ľudské pokolenie od Adamovho hriechu onward.

A každý duch, ktorý nevyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, nie je z Boha; a to je ten duch antikrista, o ktorom ste počuli, že má prísť; a už teraz je na svete. 1 Ján 4:3.

Víno Babylona (antikrista), ktoré učí „Nepoškvrené počatie“, tvrdí, že Mária bola učinená dokonalou, ako boli Adam a Eva pred hriechom, aby sa narodenie Ježiša zakladalo na počatí božstva (Ducha Svätého) s dokonalým ľudstvom (Máriou). Falošná náuka o Nepoškvrenom počatí sa nezaobera tým, kedy bol Ježiš počatý v Máriinom lone, ale tým, ako bola Mária počatá s dokonalosťou Adama a Evy. Naznačovať, že telo, ktoré Kristus vzal na seba, keď prišiel vykúpiť človeka, bolo bezhriešne telo, ktoré neobsahovalo dôsledky dedičnosti, je učením antikrista.

Lebo mnohí zvodcovia vyšli do sveta, ktorí nevyznávajú, že Ježiš Kristus prišiel v tele. To je ten zvodca a antikrist. 2 Jánov 1:7.

Keď bol Kristus vzkriesený, vnuknutie starostlivo poukazuje na to, že vtedy už mal oslávené telo. Jeho vzkriesenie predstavovalo vzkriesenie spravodlivých pri druhom príchode, a práve tam prijímame zmluvné zasľúbenie nového tela.

„Nadišiel čas, aby Kristus vystúpil k trónu svojho Otca. Ako božský Víťaz sa mal vrátiť s trofejami víťazstva do nebeských nádvorí. Pred svojou smrťou vyhlásil svojmu Otcovi: ‚Dokonal som dielo, ktoré si mi dal vykonať.‘ Ján 17,4. Po svojom vzkriesení ešte nejaký čas zotrval na zemi, aby sa jeho učenici oboznámili s ním v jeho vzkriesenom a oslávenom tele. Teraz bol pripravený na rozlúčku. Potvrdil skutočnosť, že je živým Spasiteľom. Jeho učenici si ho už viac nemuseli spájať s hrobom. Mohli na neho myslieť ako na osláveného pred nebeským vesmírom.“ Túžba vekov, 829.

Zmluvné zasľúbenie o krajine, v ktorej prebývať, sa naplní na obnovennej zemi, keď bude Eden obnovený a „sedem časov“ (sedemtisíc rokov), rozptýlenie ľudstva prvého Adama, bude završené. Zmluvné zasľúbenie nového a osláveného tela bude udelené pri Druhom príchode, v okamihu, v mihnutí oka.

„Příbeh Betlehema je nevyčerpatelnou témou. V ňom je ukrytá hĺbina bohatstva múdrosti i poznania Božieho“. Rimanom 11,33. S úžasom hľadáme na Spasiteľovu obeť, keď vymenil

nebeský trón za jasle a spoločnosť klaňajúcich sa anjelov za zvieratá v maštali. Ľudská pýcha a sebestačnosť stoja v Jeho prítomnosti usvedčené. Toto však bol iba začiatok Jeho obdivuhodného poníženia. Pre Syna Božieho by bolo takmer nekonečným ponížením prijať ľudskú prirodzenosť aj vtedy, keď Adam stál vo svojej nevinnosti v Edene. Ježiš však prijal ľudskosť v čase, keď bolo ľudské pokolenie oslabené štyrmi tisícročiami hriechu. Ako každé Adamovo dieťa, aj On prijal dôsledky pôsobenia veľkého zákona dedičnosti. Aké boli tieto dôsledky, ukazujú dejiny Jeho pozemských predkov. Prišiel s takýmto dedičstvom, aby niesol naše zármutky a pokušenia a aby nám dal príklad bezhriešneho života.“ Túžba vekov, 48.

Keď človek spĺňa požiadavky evanjelia, vtedy a tam prijíma novú myseľ, totiž myseľ Kristovu, avšak telo, alebo ako ho Pavol tiež nazýva, telo hriechu, sa mení pri Druhom príchode. Nižšia prirodzenosť, ktorá pozostáva z citov, nie je pri obrátení odstránená. Tieto city, ktoré tvoria jednu časť mravného charakteru, zostávajú až do Druhého príchodu. Tieto city predstavujú citový systém, ktorý je spojený s hormonálnym systémom. Predstavujú zmysly, ktoré sú spojené s nervovým systémom. Všetky prvky nižšej prirodzenosti človeka, ktoré sa pokladajú za city, sa delia do dvoch základných kategórií. Jedným druhom citov sú sklony, ktoré sme zdedili po svojich predkoch, a druhými druhmi citov sú vypestované sklony, ktoré sme si vytvorili vlastnými rozhodnutiami.

Niektoré zdedené sklony sú jednoducho súčasťou ľudskej prirodzenosti a niektoré druhy zdedených sklonov smerujú k páchaniu zla. Vypestované druhy citov sú tým, čo si vytvárame vlastnými voľbami, a zdedené sklony sa prenášajú „veľkým zákonom dedičnosti“.

Ježiš „prijal ľudskú prirodzenosť v čase, keď bolo ľudské pokolenie oslabené štyrmi tisícami rokov hriechu. Ako každé Adamovo dieťa prijal následky pôsobenia veľkého zákona dedičnosti. Aké boli tieto následky, ukazujú dejiny Jeho pozemských predkov. Prišiel s takouto dedičnosťou, aby niesol naše zármutky a pokušenia a aby nám dal príklad bezhriešneho života.“ S následkami štyroch tisíc rokov pôsobenia veľkého zákona dedičnosti Ježiš vždy udržiaval tieto sklony v podriadenosti uplatňovaním svojej vôle a ani raz sa nepodieľal na pestovaní akýchkoľvek hriešnych citov.

Keby Ježiš prijal ľudské telo, také, aké predstavovali Adam a Eva predtým, než zhrešili, bez toho, aby prijal následky oslabenia ľudstva, ku ktorému došlo počas viac než štyritisíc rokov úpadku, potom by neposkytol Príklad toho, ako môže každé Božie dieťa zvíťaziť.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Mnohí hľadajú na tento zápas medzi Kristom a satanom tak, akoby nemal nijaký osobitný vzťah k ich vlastnému životu; a preto ich málo zaujíma. No v oblasti každého ľudského srdca sa tento spor opakuje. Nikto nikdy neopustí rady zla, aby vstúpil do služby Bohu, bez toho, že by sa nestretol so satanovými útokmi. Zvody, ktorým Kristus odolal, boli tými, ktorým, ako sa nám zdá, je tak ťažké odoláť. Doliehali na Neho tým väčšou silou, o čo väčší jeho charakter prevyšuje náš. Pod strašnou ťarchou hriechov sveta, ktorá na Ňom spočívala, Kristus obstál v skúške chuti do jedla, lásky k svetlu i túžby po okázalosti, ktorá vedie k opovážlivosti. To boli pokušenia, ktoré premohli Adama a Evu a ktoré tak ľahko premáhajú aj nás.“

„Satan poukazoval na Adamov hriech ako na dôkaz, že Boží zákon bol nespravodlivý a že ho nemožno zachovávať. Kristus mal v našom ľudstve napraviť Adamovo zlyhanie. Keď však na Adama zaútočil pokušiteľ, nedoliehal na neho nijaký z účinkov hriechu. Stál v sile dokonalého človečenstva, obdarený plnou sviežosťou mysle i tela. Bol obklopený slávou Edenu a denne mal spoločenstvo s nebeskými bytosťami. S Ježišom to tak nebolo, keď vstúpil na púšť, aby zápasil so satanom. Po štyritisíc rokov ľudské pokolenie upadalo vo fyzickej sile, v duševnej moci i v mravnej hodnote; a Kristus vzal na seba slabosti zdegenerovaného ľudstva. Iba tak mohol zachrániť človeka z najhlbších hlbín jeho poníženia.

„Mnohí tvrdia, že bolo nemožné, aby Kristus podľahol pokušeniu. Potom by nemohol byť postavený do Adamovho postavenia; nemohol by získať víťazstvo, ktoré Adam nezískal. Ak by sme mali v akomkoľvek zmysle ťažší zápas, než aký mal Kristus, potom by nám nemohol prísť na pomoc. Náš Spasiteľ však prijal ľudskosť so všetkými jej slabosťami. Prijal prirodzenosť človeka s možnosťou podľahnúť pokušeniu. Nemáme niest' nič, čo by On nebol znášal.“

„Pri Kristovi, tak ako pri svätom páre v Edene, bola žiadostivosť po jedle základom prvého veľkého pokušenia. Práve tam, kde sa začala skaza, sa musí začať aj dielo nášho vykúpenia. Ako Adam padol pre uspokojovanie chuti, tak Kristus musí zvíťaziť odoprením chuti. „A keď sa postil štyridsať dní a štyridsať nocí, nakoniec vyhladol. A pristúpil k Nemu pokušiteľ a povedal Mu: Ak si Syn Boží, povedz, aby sa tieto kamene stali chlebom. On však odpovedal a riekol: Je napísané: Človek nebude žiť len samým chlebom, ale každým slovom, ktoré vychádza z Božích úst.“

„Od času Adama až po Krista pôžitkárstvo zosilnilo moc chutí a vášní, až nadobudli takmer neobmedzenú vládu. Tak sa ľudia stali mravne pokazenými a chorými a sami od seba ich nebolo možné premôcť. V prospech človeka Kristus zvíťazil tým, že podstúpil tú najtvrdšiu skúšku. Kvôli nám prejavil sebaovládanie silnejšie než hlad alebo smrť. A v tomto prvom víťazstve boli zahrnuté aj ďalšie otázky, ktoré vstupujú do všetkých našich zápasov s mocnosťami temnoty.“ Túžba vekov, 117.